

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

ze skargi powoda

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego

z dnia 26 lutego 2002 r., sygn. akt I ACa (..)

i wyrokiem Sądu Okręgowego w G.

z dnia 13 lipca 2001 r., sygn. akt I C (...)

w sprawie z powództwa P. G.

przeciwko Skarbowi Państwa - Komendzie Wojewódzkiej Policji

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 8 stycznia 2010 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 21 maja 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

1. oddała zażalenie;

2. nie obciąża powoda kosztami postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Dnia 25 lutego 2009 r. P G wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 26 lutego 2002 r., zaskarżając jednocześnie wydany w pierwszej instancji wyrok Sądu Okręgowego w G z

dnia 13 lipca 2001 r. Powód wskazał, że w toku postępowania był reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, który dokonywał niekorzystnych dla niego czynności procesowych.

Postanowieniem z dnia 21 maja 2009 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę. W uzasadnieniu wyjaśnił, że, zgodnie z art. 408 k.p.c., po upływie pięciu lat od uprawomocnienia się wyroku skargę o wznowienie można wnieść tylko wtedy, gdy strona była pozbawiona możliwości działania lub nie była należycie reprezentowana. Nienależyte wykonanie przez pełnomocnika procesowego jego obowiązków nie usprawiedliwia zaś wznowienia postępowania.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego pełnomocnik powoda z urzędu wniósł o uchylenie postanowienia w całości. Powód wykazał bowiem, że nie był należycie reprezentowany, a to stanowi ustawową przyczynę wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 410 k.p.c., skarga o wznowienie postępowania podlega badaniu wstępnemu. Przedmiotem badania Sądu na podstawie cytowanego przepisu jest zachowanie terminu oraz stwierdzenie istnienia jednej z ustawowych podstaw wznowienia. Stwierdzenie to nie ogranicza się do badania, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje. Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu, jeżeli w okolicznościach konkretnej sprawy podana podstawa nie zostanie przez Sąd stwierdzona (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, niepubl.; z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9; z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48; z dnia 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07, niepubl.; z dnia 16 maja 2007 r., III CSK 56/07, niepubl.; z dnia 30 maja 2007 r., IV CZ 22/07, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., III CZ 47/07, niepubl.; z dnia 9 maja 2008 r., II PZ 65/07, OSNP 2009, nr 17-18, poz. 233; z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 71/08, niepubl.; z dnia 13 lutego 2009 r., 97/08, niepubl.; z dnia 14 maja 2009 r., I CZ 20/09, niepubl.). Sąd Najwyższy w niniejszym składzie nie podziela odmiennego poglądu wypowiedzianego w kilku orzeczeniach (z dnia 11 stycznia 2006 r., II CZ 121/05, niepubl.; z dnia 10 sierpnia 2007 r., II UZ 9/07, OSNP 2008, nr 19-20, poz. 303; z dnia 15 stycznia 2008 r., III UZ 13/07, niepubl.; z dnia 10 lipca 2008 r., III CZ 28/08, niepubl.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie natomiast jest reprezentowany pogląd, że niewłaściwe wykonywanie obowiązków przez pełnomocnika nie oznacza nienależytej reprezentacji strony w rozumieniu art. 401 pkt 2 zdanie 1 i art. 408 k.p.c. (zob. orzeczenia: z dnia 3 marca 1997 r., III CKN 10/96, OSP 1997, nr 9, poz. 172; z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 277/00, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 15; z dnia 25 stycznia 2001 r., IV CO 23/00, niepubl.; z dnia 12 grudnia 2002 r., III AO 23/02, OSNP 2003, nr 18, poz. 11; z dnia 26 marca 2003 r., II CZ 26/03, OSNC 2004, nr 6, poz. 95; z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CZ 27/03, niepubl.; z dnia 10 listopada 2004 r., II CZ 128/04, niepubl.; z dnia 22 stycznia 2008 r., II CZ 106/07, niepubl.; z dnia 18 marca 2008 r., IV CZ 10/08, niepubl.).

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).